

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/239/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413208774
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1413208774.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: C. I.E., G.. XX.XX.XXXX, E. K. Y. XX, K., proti žalovanému: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, IČO: 47 232 480, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18. apríla 2018 č.k. 22C 70/2013-327 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti týkajúcej sa nároku žalovaného na náhradu trov konania **z r u š u j e** a vec mu v tomto rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o žalobe žalobkyne proti žalovanému v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur, zároveň v celom rozsahu zamietol jej žalobu, ktorou sa pôvodne domáhala proti žalovanému uloženia povinnosti v najbližšom vydaní relácie U.Q. za V. nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku audiovizuálnym spôsobom uverejniť nasledovné ospravedlnenie/opravu: „U. P. Z. P. U. za V. V. XX.XX.XXXX Q. V. XX.XX.XXXX K. F. U. Ú. O. C. I. Z. A. A. P. „(G.)O. O.“. J. A. P. Z. P. A. J. O. A. A.. P. A. A. A. M. F. V. Z. V., Ž. O. A. Z. M. O. V. O. C. I. I.. O. C. I. G. G. za C. W. W. O. Q..A.. Q. O. O. P. G. F. M. J. Ž. O. O.. P. A. za F. C. E. O. C. I. U.“ Alternatívne sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť v najbližšom vydaní relácie U. za V. nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku audiovizuálnym spôsobom uverejniť nasledovné ospravedlnenie/opravu: „Z. P. U. za V. U. V. XX.XX.XXXX Q. V. XX.XX.XXXX Z. P. P. „(G.)O. O.“ Z. P. Q. E. A. J. U. Ú.V. J. W. W. O. Q..A.. K. B. A., Q. E. O. A. A., E..B.. E., Ž. F. V. M. V. C. G. Q. G. V. - O., Ž.N. O. A. V. M. C. I.. A. A. U. P. K. J. V. V. M., R. Q. V. A. J. A. W. W. O. Q. Q..A.. - O. C. I.. Z. P. P. V. E. C. G. O. Q. J. B. U. Ú.. O. C. I., C. T. Ú. K. Z. P. T. J., G. G. za C. W. W. O. Q..A.. Q. O. O. P. G. J. Ž. O. O. M.. P. A. za F. C. E. O. C. I.E. U.“ Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo skutkového odôvodnenia žaloby žalobkyňou, že dňa 10.03.2013 o 13:00 hod a v repríze dňa 14.03.2013 v rámci relácie U. za V. na B. bola odvysielaná reportáž „(G.)O. O.“ o spoločnosti Groupama Garancia poisťovňa, a.s. V relácii sťažovateľka (O. Q. I.) uviedla, že uzavrela s poisťovňou zmluvu o povinnom zmluvnom poistení, avšak poisťku zaplatila oneskorene. Sťažovateľka mala za to, že má uzatvorené povinné zmluvné poistenie. Neskôr v priebehu roka sťažovateľka spôsobila škodovú udalosť a od poisťovne sa dozvedela, že platne uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení nemá, a to vzhľadom na oneskorenú úhradu poistného z jej strany. V reportáži vysielateľ podľa žalobkyne opakovane navádza u divákov domnienku, akoby zo strany poisťovne, resp. jej zamestnancov došlo k právnomu pochybeniu, čo viedlo k situácii, ktorá bola predmetom reportáže, konkrétne že poisťovňa odmietla plniť. V rámci reportáže bolo opakovane na relatívne dlhý čas a v dobrej kvalite vidieť jej osobné údaje, a to pri kolónke „vybavuje“ na písomnostiach, ktoré boli doručené sťažovateľke, pričom z listín nebolo vždy jednoznačne identifikovateľné, čo bolo ich obsahom. V rámci reportáže bola následne uverejnená informácia, že poisťovňa sa dopustila „administratívnej chyby“.

Televízia túto informáciu uverejnila ako výňatok z vyjadrenia poisťovne bez akejkoľvek ďalšej špecifikácie osoby, ktorá vyjadrenie v mene poisťovne poskytla alebo bez druhej špecifikácie toho, kto a akej administratívnej chyby sa dopustil, čím jediná osoba, ktorá je vo vzťahu k divákovi identifikovateľná ako osoba konajúca v mene poisťovne, je ona sama. Tvrdila, že televízna relácia, v ktorej došlo k zásahu do jej práv a právom chránených záujmov, nepatrí do kategórie spravodajských relácií, ale do kategórie tzv. publicistických relácií. Použitie jej osobných údajov v relácii bez jej prívolenia podľa nej nespĺňa podmienky zákonnej licencie. Žalobkyňa po odvysielaní reportáže poslala vysielateľovi výzvu/žiadosť o ospravedlnenie a uhradenie nemajetkovej ujmy, ktorú vysielateľ prevzal dňa 09.04.2013. Vysielateľ ospravedlnenie neodvysielal a ani ju žiadnym spôsobom neupovedomil o tom, ako sa vysporiadal s jej žiadosťou o odvysielanie ospravedlnenia. Mala za to, že v predmetnej reportáži sú uverejnené nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje a že uvedenou reportážou došlo k zásahu do jej cti, dobrého mena ako aj do iných práv a právom chránených záujmov. Tvrdila, že v reportáži vysielateľ v rozpore so všeobecnou právnou úpravou použil jej osobné údaje bez jej prívolenia resp. súhlasu. V tomto smere poukazovala na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-101/2001 zo dňa 06.11.2003, v zmysle ktorého pojem osobné údaje sa vzťahuje na akúkoľvek informáciu týkajúcu sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby. Pojem sa nepochybne vzťahuje na meno osoby v spojitosti s jej telefónnym číslom alebo informáciami o jej pracovných podmienkach alebo záľubách. Označila za zrejmé, že vysielateľ v reportáži v rámci publicistickej relácie odvysielal jej osobné údaje a vstúpil tak v rozpore so zákonom do jej súkromia. V reportáži sa opakovane uvádza jej meno, jej telefónne číslo a je bez akýchkoľvek ťažkostí identifikovateľné aj logo poisťovne - jej zamestnávateľa, preto môže byť priamo alebo nepriamo určená alebo určiteľná. Vysielateľ v reportáži naznačuje, že poisťovňa právne pochybila, čo sa konštatuje aj na konci reportáže, avšak v reportáži sa opakovane objavujú len jej osobné údaje. Identifikáciu jej osoby preto považuje za zásah do jej osobných údajov a v spojitosti s textovým a audiovizuálnym sprievodom reportáže túto identifikáciu považuje za spôsobilú privodiť jej ujmu. Uviedla, že celkový počet zamestnancov poisťovne v SR predstavuje cca 30 osôb a zamestnankyňa spravuje poisťovňu cca 20.000 poistencov. Vyjadřila reálny predpoklad, že viacerí z nich ju na základe reportáže identifikovali a jej aktivity začali interpretovať v nadväznosti na negatívne aspekty spracovania reportáže. V spojitosti so spôsobom spracovania reportáže podľa nej mohlo dôjsť u divákov k mylnej a nesprávnej predstave, že v rámci svojich pracovných úloh pochybila, čo sa však podľa nej nezakladá na pravde. Vyslovila, že zásah do jej osobnej dôstojnosti, dobrého mena a cti mohol byť vnímaný tisíckami ľudí, keď po reportáži ju napr. e-mailom dodatočne informovala jej známa/kolegyňa. Skresľujúca reportáž podľa nej rovnako vstúpila do jej práv a právom chránených záujmov aj ako osoby oprávnenej uzatvárať poisťovňu v mene poisťovne, čím jej podstatným spôsobom znížila, resp. môže znížiť ďalšie príjmy z predmetnej činnosti a zasiahnuť tak do jej ekonomických záujmov. Mala za to, že jej identifikácia bola možná bez väčších ťažkostí tak pre jej súkromné prostredie, ako aj užšie a širšie pracovné okolie - vrátane súčasných aj bývalých zamestnávateľov, kolegov a pod., ktorí ju poznajú a dokážu ju identifikovať v režime odvysielaných údajov. Spôsob spracovania reportáže podľa nej skresľujúcim spôsobom naznačuje a navodzuje dojem, že sa dopustila uvedeného pochybenia a práve takýto spôsob spracovania témy jej privodil ujmu na povesti a dobrom mene, nakoľko v reportáži mená iných osôb konajúcich v mene poisťovne uvedené neboli. Reportáž okrem jej identifikácie neobsahuje identifikáciu žiadnej inej osoby konajúcej v mene a za poisťovňu. Divák teda v spojitosti s opakovane „podsúvanou“ informáciou, že vec vybavovala, nadobudol podľa nej pocit, že pochybila ona. Meno ani funkcie osoby, ktorá poskytla vysielateľovi vyjadrenie v mene poisťovne, uvedené nie sú. Žalobkyňa však na predmetnej veci v rámci tvorby poisťovnej zmluvy nikdy nespolupracovala, zmluvu neuzatvárala, so sťažovateľkou telefonicky nekomunikovala, vylučuje preto akékoľvek pochybenie, ktoré reportáž naznačuje nielen v kontexte poisťovne ako inštitúcie, ale aj vo vzťahu k jej osobe, t.j. zamestnankyni poisťovne. Žalobkyňa mala za to, že reportáž vzhľadom na jej charakter spracovania spôsobila nielen hrozbu škody, ale aj reálnu ujmu. Po obdržaní prvotných informácií, resp. jej obsahu bola na pohotovosti. Jej tehotenstvo dovtedy prebiehalo v zásade bez komplikácií, reportáž jej spôsobila psychickú ujmu, ktorá sa evidentne preukázala aj vo fyziologickej podobe. Po neustále sa zhoršujúcom stave bola dňa 18.03.2013 prijatá na Gynekologicko - pôrodnícku kliniku LFUK a UNB na Antolskej ulici v Bratislave. Tvrdila, že jej bola podstatne znížená pravdepodobnosť získania nového zamestnania. V čase podania žaloby bola práceneschopná, pričom svojim zamestnávateľom bola ústne informovaná, že došlo k zrušeniu jej pracovnej pozície z organizačných dôvodov. Vychádzajúc zo skutočnosti, že pracovné pozície v rámci poisťovacieho sektora sú v Slovenskej republike v režime semiuzavretých výziev a interných, sektorových fluktuácií, označila za málo pravdepodobné, že bude môcť po skončení práceneschopnosti prípadne rodičovskej dovolenky, znovu pracovať na pozícii ako dovtedy. Tvrdila, že počas svojho produktívneho veku vykonávala všetky pracovné úlohy kvalitne a dobre, v niektorých

smeroch nadpriemerne, za čo dostávala od zamestnávateľa pochvaly a finančné odmeny a benefity. Označila za zrejme, že spájanie jej mena, resp. pracovnej pozície s akýmkoľvek pochybením inštitúcie ako takej, viedlo k zásahu do jej profesijnej povesti a dobrého mena.

3. Poukázal na vyjadrenie žalovaného, že z jeho strany nedošlo k odvysielaniu nepravdivých ani pravdu skresľujúcich informácií a k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, ktorý by bol spôsobilý privodiť žalobkyni ujmu. Podľa názoru žalovaného je to práve žalobkyňa, ktorá zámerne interpretuje a opisuje skutočnosti odvysielané v reportáži neúplne a skresľujúco. Žalobou napadnutú reportáž odvysielanú v rámci programu U. za V. označil za publicistický program, predmetom ktorého bola občianska publicistika. Obsahom namietanej reportáže bolo okrem iného aj legitímne a objektívne vykreslenie vzťahu sťažovateľky s poisťovňou Groupama poisťovňa a.s. V súvislosti s námietkami žalobkyne o odvysielaní jej osobných údajov žalovaný poukazoval na ustanovenie § 3 zákona č. 428/2002 Z.z., pričom mal za to, že priezvisko akejkoľvek fyzickej osoby, prípadne v spojení s logom zamestnávateľa a služobným telefónnym číslom, nie sú takými trvalými identifikátormi, ktoré by tieto fyzické osoby nezameniteľne identifikovali spomedzi množstva fyzických osôb, napríklad obyvateľov Bratislavy či Slovenskej republiky. Uviedol, že identifikátor v rozsahu priezvisko, pracovisko a služobné telefónne číslo neurčuje fyzickú osobu takým spôsobom, aby údaje priradené k tomuto identifikátoru alebo v ňom zahrnuté, mali povahu osobných údajov. Argumentoval, že uvedené údaje nespĺňajú definičné kritérium osobných údajov v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. Zasielaním písomností v mene poisťovne žalobkyňa podľa neho zverejňovala uvedené údaje pravidelne a vzhľadom na to, že v uvedenom prípade nejde o písomnosti osobnej povahy, vyjadril názor, že ich použitie v spojení s priezviskom žalobkyne nepodlieha súhlasu žalobkyne. Žalovaný mal za to, že žalobkyňa sa snaží vytrhávaním z kontextu relácie navodiť dojem, že ústrednou témou reportáže bolo jej pochybenie ako zamestnanca poisťovne. V reportáži sa objavili len dva dokumenty, na ktorých bolo uvedené meno žalobkyne, ako osoby oprávnenej konať v mene poisťovne, a to „Oznámenie o zániku poisťovnej zmluvy č. XXXXXXXXXXX“ zo dňa 03.02.2011 a písomnosť odoslaná sťažovateľke po tom, čo sťažovateľka písomne listom dňa 09.02.2011 reagovala na vyššie uvedený list s označením „Vec: Odpoveď“. Skutočnosť, že žalobkyňa „vybavovala vec“ v štádiu písomného informovania sťažovateľky o zániku poisťovnej zmluvy, považoval za skutočnosť pravdivú a faktickú. Za cieľ reportáže mal vykresliť situáciu, ktorá vznikla medzi sťažovateľkou a poisťovňou, keď ma za pochopiteľné, že použil v reportáži aj záber na predmetné písomnosti. Predmetná reportáž neriešila zodpovednosť konkrétnej osoby, ale obsah vyššie uvedených dokumentov. Vyjadril názor, že žalobkyňa sa vykreslením relácie snaží pretlačiť do popredia, že reportáž je skreslená a naznačuje jej pochybenie ako zamestnankyne, keďže je ako jediná identifikovateľná ako odosielateľ listov. Interpretáciou obsahu relácie sa pokúša navodiť dojem, že zo strany žalovaného došlo k podsúvaniu informácie, že vec vybavovala. Žalovaný bol presvedčený, že žiadny priemerne zmýšľajúci divák (ktorý by vôbec priezvisko žalobkyne postrehol) nevnímal zverejnenie priezviska žalobkyne na dokumentoch ako jej osobné pochybenie, keď musí byť podľa neho jasné, že v uvedenom prípade ide o rozhodnutie poisťovne, nie žalobkyne. Priezvisku žalobkyne nebola v žiadnom prípade prikladaná nenáležitá dôležitosť. Označil za nepreukázané, že údajná skresľujúca informácia zasiahla do jej cti a dobrej povesti ani v osobnej ani v profesionálnej sfére. Žalovaný mal za to, že reportáž je nevyhnutné vnímať ako celok, nakoľko vytrhávaním veci z kontextu relácie dochádza zo strany žalobkyne k nesprávnym domnienkam. Žalobkyňa podľa názoru žalovaného prikladá tiež nenáležitú dôležitosť vyjadreniu poisťovne, v rámci ktorého poisťovňa priznala, že došlo k „administratívnej chybe“ a zámerne ich spája so skoršími sekvenciami, čím vytrháva časti obsahu relácie z kontextu s cieľom vykresliť obsah relácie zavádzajúco a spôsobom, ktorý priemerný divák postrehnúť nemohol. V reportáži neodznala informácia, že by sa chyby dopustila žalobkyňa. Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu ujmy/primeraného zadosťučinenia vo výške 5.000,- eur žalovaný poukazoval na to, že musí byť najskôr preukázané, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, pričom v príčinnej súvislosti s týmto zásahom musí dôjsť k skutočnému, nie iba domnelému zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere. Žalobkyňa však zníženie dôstojnosti alebo vážnosti podľa neho žiadnym spôsobom nepreukázala, miesto toho uvádza len prehnané, zveličené a pravdu skresľujúce informácie. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o spôsobení reálnej ujmy v dôsledku potreby hospitalizácie žalovaný poukázal na prepúšťacu správu, podľa ktorej žalobkyňa bola v čase prijatia na kliniku v 9. týždni gravidity. Komplikácie podľa prepúšťacej správy nastali 18.03.2013 (reportáž bola odvysielaná 10.03.2013 a v repríze 14.03.2013), pričom ambulantný gynekológ mal odporučiť žalobkyni hospitalizáciu, keď však ide len o záznam bez akéhokoľvek dôkazu. Okrem toho sa v správe ďalej uvádza, že pacientka z obavy o tehotenstvo žiadala hospitalizáciu. Žalovaný mal za to, že psychická ujma s vonkajšími fyziologickými prejavmi nebola zo strany žalobkyne ničím preukázaná,

naopak podľa dostupných informácií fyziologické prejavy uvádzané pri prijatí na kliniku nie sú až do 12 týždňa tehotenstva vôbec výnimočné a spájanie odovysielania relácie s uvedenými prejavmi považoval žalovaný, pri všetkej úcte k tehotenstvu žalobkyne, za absurdné. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že u nej došlo v súvislosti s odovysielaním relácie k podstatnému zníženiu pravdepodobnosti získania nového zamestnania žalovaný uvádzal, že v súčasnosti na Slovensku pôsobí v poisťovacom sektore 28 poisťovní, s tým, že bývalý zamestnávateľ poskytne žalobkyni referencie zodpovedajúce kvalite plnenia jej pracovných úloh. Namietal, že niekto z vedenia 28 poisťovní si bude pamätať priezvisko osoby, ktorá „vybavovala vec“, ktorá bola predmetom reportáže z roku 2013. Vyslovil, že priezvisko I. je podľa prieskumu britského denníka T. najčastejším priezviskom v Slovenskej republike, konkrétne týmto priezviskom disponuje 30.813 osôb. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Pred začatím pojednávania vo veci podaním doručeným súdu prvej inštancie 30.01.2018 žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti uplatneného nároku na náhradu ujmy/primeraného zadosťučinenia vo výške 5.000,- eur. Súd prvej inštancie konanie o tejto časti žalobou uplatneného nároku podľa ust. § 145 ods. 2 CSP v sporení s § 146 ods. 1 CSP zastavil.

5. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 16.04.2018 žalobkyňa navrhla zmenu petitu žaloby tak, že Rozhlas a televízia Slovenska je povinná v najbližšom vydaní relácie U. za V. nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku audiovizuálnym spôsobom uverejniť nasledovné ospravedlnenie/opravu: „U. P. Z. P. U. Q. za V. V. XX.XX.XXXX Q. V. XX.XX.XXXX K. F. U. Ú. O. C. I. Z. A. A. P. „(G.)O. O.?.“ J. A. P. Z. P. A. J. O. A. C. A. P. A. A. A. M. F. V. Z. V., Ž. O. A. Z. M. O. V. O. C. I. O. C. I. G. G. za C. W. W. O. Q..A.. Q. O. O. P. G. F. M. J. Ž. O. O.. P. A. za F. C. E. O. C. I. U.“ Tiež žiadala žalovanému uložiť povinnosť odstrániť z relácie U. za V. odovysielanej dňa 10.03.2013 a dňa 14.03.2013 v rámci reportáže „(G.)O. O.?.“ zverejnenej na webstránke žalovaného <I./..P.A.> údaje týkajúce sa žalobkyne v rozsahu meno žalobkyne, priezvisko žalobkyne, podpis žalobkyne a pracovné zaradenie žalobkyne. Alternatívne žiadala uložiť žalovanému povinnosť v najbližšom vydaní relácie U. za V. nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku audiovizuálnym spôsobom uverejniť nasledovné ospravedlnenie/opravu: „Z. P. U. za V. U. V. XX.XX.XXXX Q. V. XX.XX.XXXX Z. P. P.Ž. „(G.)O. O.?.“ Z. P. Q. E. A. J. U. Ú. J. W. W. O. Q..A.. K. B. A., Q. E. O. A. A., E..B.. E., Ž. F. V. C. M. V. C. G. Q. G. V. - O., Ž. O. A. V. M. C. I.. A. A. U. P. K. J. V. I. M., R. Q. V. A. J. A. W. W. O. Q..A.. - O. C. I.. Z. P. P. V. E. C. G. O. Q. J. B. U. Ú. V.. O. C. I., C. T. Ú. K. Z. P. J., G. G. za C. W. W. O. Q..A.. Q. O. O. P. G. J. Ž. T. O. O. M.. P. A. za F. C. E. O. C. I. U.“ Zároveň žiadala žalovanému uložiť povinnosť odstrániť z relácie U. za V. odovysielanej dňa 10.03.2013 a dňa 14.03.2013 v rámci reportáže „(G.)O. O.?.“ zverejnenej na webstránke žalovaného <I./..P.A.> údaje týkajúce sa žalobkyne v rozsahu meno žalobkyne, priezvisko žalobkyne, podpis žalobkyne a pracovné zaradenie žalobkyne.

6. Súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 18.04.2018 uznesením pripustil uvedenú zmenu petitu žaloby. Rozhodol o nej právne ju posúdiac podľa ust. § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 13 ods. 1, 2 OZ, procesným postupom podľa ust. § 118a ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku platného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“) so zreteľom na ust. § 153 ods. 1, 2 CSP. Po oboznámení sa s obsahom reportáže „(G.)O. O.?.“ vysielanej v rámci relácie U. za V. dňa 10.03.2013 a následne v repríze 14.03.2013 na B. zistil, že v reportáži pani Q. I. (sťažovateľka) uviedla, že uzatvorila s poisťovňou Groupama Garancia poisťovňa, a.s. zmluvu o povinnom zmluvnom poistení vo februári 2010, avšak poisťné uhradila oneskorene po uplynutí lehoty 30 dní. Od poisťovne dostala bielu a zelenú kartu a sťažovateľka mala za to, že je riadne poistená a pokojne používala svoje auto. V decembri 2010, t.j. takmer ku koncu poisťného obdobia spôsobila sťažovateľka škodovú udalosť. Volala do Groupamy, kde jej povedali, že im má poslať technický preukaz a záznam o nehode. Následne jej oznámili, že nie je v poisťovni zmluvne poistená. V predmetnej reportáži sa vyjadroval aj B.. T. Y., R., výkonný riaditeľ Slovenskej kancelárie poisťovateľov, ktorý ozrejmil, že problém nastal z dôvodu, že sťažovateľka neuhradila poisťné v lehote 30 dní od uzatvorenia zmluvy, v dôsledku čoho poisťná zmluva zo zákona zanikla. Oznámenie o tom, že poisťná zmluva zanikla, zaslala poisťovňa sťažovateľke až s 11 mesačným oneskorením. Po urgencii televízie na poisťovňu Groupama prišlo stanovisko poisťovne, že na základe podnetu klienta opätovne prešetrili škodovú udalosť a zistili, že v dôsledku administratívnej chyby nezaslali klientovi potvrdenie o bezškodovom priebehu a rovnako s omeškaním vrátili klientovi nespotrebované poisťné. Ďalej uviedli, že klient mohol nadobudnúť dojem, že v čase škodovej udalosti mal u ich spoločnosti platnú poisťnú zmluvu PZP. Za vzniknuté nepríjemnosti sa ospravedlnili a zároveň uviedli, že prijali opatrenia na náhradu vecných nákladov klienta.

7. Tiež zistil, že v priebehu reportáže trvajúcej 10 minút 32 sekúnd (od 01:01 do 10:33) kamera nasnímala listiny z poisťovne Groupama Garancia poisťovňa, a.s. adresované sťažovateľke, a to listinu „Vec: Oznámenie o zániku poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX“ zo dňa 03.02.2011, kde v hlavičke listiny je uvedené „Vybavuje: I.“ a pod menom je uvedené telefónne číslo (pevná linka). V priebehu reportáže bol záber na priezvisko žalobkyne v rozsahu 2 sekúnd v čase od 03:14 do 03:16 a ďalších 2 sekúnd v čase od 03:29 do 03:31. Následne v čase od 06:36 do 06:40 bol opätovne záber kamery na túto listinu v časti, kde je uvedené priezvisko žalobkyne, avšak v tomto zábere bol text ťažšie čitateľný, nakoľko bol rozmazaný. Okrem toho sa na záver reportáže objavila druhá listina „Vec: Odpoveď“, kde v hlavičke listiny je opäť uvedené „Vybavuje: I.“ v spojení s telefónnym číslom (pevnou linkou), a to v čase od 10:24 do 10:26, pričom text tiež nebol úplne zaostrený, ale bol dostatočne čitateľný.

8. Súd prvej inštancie zamietol návrhy na vykonanie dokazovania výsluchom svedkyne N. V., prehratím reportáže U.Q. za V. „(G.)O. O.“ na CD nosiči, ktorý je založený v prílohovej obálke súdneho spisu, údajom z priemernej sledovanosti relácie žalovaného „U. za V.“ v percentách v rámci svojho vysielacieho času, a to v časovom období marec 2013 a celkovou sledovanosťou relácie „U. za V.“ v roku 2013-2018, údajom o podiele žalovaného na mediálnom trhu relácie žalovaného „U. za V.“ v percentách, predloženie CD nosiču alebo USB kľúča s reláciou „U. za V.“ z 12.12.2012, nakoľko tieto dôkazy navrhnuté žalobkyňou nemal za spôsobilé prispieť k objasneniu skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie vo veci. Dokazovanie výsluchom svedkyne N. V. nevykonal z dôvodu, že žalobkyňa nezložila preddavky na vykonanie tohto dôkazu, nezabezpečila na pojednávanie účasť tejto svedkyne a nepreukázala žiadne okolnosti odôvodňujúce potrebu výsluchu svedkyne dožiadaným súdom. Pokiaľ ide o prehratie reportáže na CD nosiči, vykonanie tohto dokazovania na pojednávaní nepovažoval za potrebné, nakoľko boli s obsahom reportáže všetci oboznámení a žalobkyňa, ktorá ako jediná navrhovala prehratie reportáže, na pojednávaní prítomná nebola.

9. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 10.03.2013 a v repríze dňa 14.03.2013 v rámci relácie U. za V. na B. bola odvysielaná reportáž „(G.)O. O.“ o spoločnosti Groupama Garancia poisťovňa, a.s. V relácii sťažovateľka (pani Q. I.) uviedla, že uzavrela s poisťovňou zmluvu o povinnom zmluvnom poistení, avšak poisťku zaplatila oneskorene. Sťažovateľka mala za to, že má uzatvorené povinné zmluvné poistenie. Neskôr v priebehu roka sťažovateľka spôsobila škodovú udalosť a od poisťovne sa dozvedela, že platne uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení nemá, a to vzhľadom na oneskorenú úhradu poisťného z jej strany. V rámci reportáže bolo opakované na krátky čas vidieť priezvisko žalobkyne pri kolónke „vybavuje“, a to na písomnostiach, ktoré poisťovňa doručila sťažovateľke. Konkrétne to bola listina „Vec: Oznámenie o zániku poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX“ zo dňa 03.02.2011, pričom záber na priezvisko žalobkyne bol v rozsahu 2 sekúnd v čase od 03:14 do 03:16 a ďalších 2 sekúnd v čase od 03:29 do 03:31. Následne v čase od 06:36 do 06:40 bol opätovne záber kamery na túto listinu v časti, kde je uvedené priezvisko žalobkyne, avšak v tomto zábere bol text ťažšie čitateľný, nakoľko bol rozmazaný. Okrem toho sa na záver reportáže objavila druhá listina „Vec: Odpoveď“, kde v hlavičke je opäť uvedené „Vybavuje: I.“ v spojení s telefónnym číslom (pevnou linkou), a to v čase od 10:24 do 10:26, pričom text tiež nebol úplne zaostrený, ale bol dostatočne čitateľný.

10. Vychádzal z toho, že podľa názoru žalobkyne žalovaný v rozpore so všeobecnou právnou úpravou použil jej osobné údaje, pričom samotná reportáž svojím obsahom a spôsobom, akým bola vyhotovená, má navodzovať dojem, že práve žalobkyňa bola zodpovedná za pochybenie poisťovne. Odvysielaním predmetnej reportáže malo dôjsť k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne.

11. Súd prvej inštancie vyjadril názor, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je existencia neoprávneného zásahu do tohto práva, ktorý je zároveň objektívne spôsobilý privodiť dotknutej fyzickej osobe ujmu na právach uvedených v § 11 OZ, keď vyvolanie následkov takýmto zásahom sa nevyžaduje. Občianskoprávna ochrana sa poskytuje len voči takým konaniam (zásahom), ktoré sa dotýkajú osobnosti fyzickej osoby tým, že znižujú jej česť, dôstojnosť a vážnosť z hľadiska jej vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Uviedol, že nie každý zásah, ktorý sa dotkne osobnosti fyzickej osoby, je zásahom, proti ktorému je možná ochrana. Ak je zásah oprávnený, nemôže sa fyzická osoba domáhať ochrany pred ním, teda odstránenia tohto zásahu, resp. primeraného zadostučinenia. Za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nepovažoval zásah, ktorý je dovolený, resp. jeho možnosť je predpokladaná zákonom, pokiaľ takýmto zásahom nie sú prekročené zákonom ustanovené medze. Ide o situácie, v ktorých nad individuálnymi

záujmami fyzických osôb, do ktorých osobností sa zasiahlo, prevláda závažnejší, významnejší a funkčne vyšší osobitný verejný záujem. Zaujal názor, že zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti zásahu neoprávnenému, ktorý musí byť spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti fyzickej osoby z hľadiska jej postavenia v spoločnosti.

12. Konštatoval, že neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby je zásah najmä do života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 OZ), pričom takýto zásah umožňuje poskytnúť morálne zadosťučinenie (§ 13 ods.1 OZ), ale aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak iba za podmienky, ak sa nezdá postačujúce morálne zadosťučinenie najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti (§ 13 ods. 2 OZ). Za neoprávnený zásah označil zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanoveniami § 11 a nasl. OZ, a za bezvýznamnú mal skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo či išlo iba o nedbanlivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie.

13. V súvislosti s námietkou žalobkyne o neoprávnenom použití osobných údajov súd prvej inštancie poukázal na znenie zákona o ochrane osobných údajov, v zmysle ktorého sa za osobný údaj považuje údaj, ktorý sa týka určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu. V danom prípade mal za nepochybné, že v predmetnej reportáži sa objavil záber na priezvisko žalobkyne, uvedené pri kolónke „vybavuje“ spolu s telefónnym číslom (pevnou linkou), avšak takýto údaj vyhodnotil za nespôsobilý nezameniteľne identifikovať priamo žalobkyňu. Z internetovej stránky <I.:.H.U.> zistil, že priezvisko I. je najčastejším priezviskom v Slovenskej republike, konkrétne ním má disponovať 30.813 osôb. Zohľadnil, že telefónne číslo, ktoré bolo uvedené na predmetných listoch, pravdepodobne predstavovalo pracovné telefónne číslo, na ktorom bolo možné žalobkyňu pri výkone jej povolania zastihnúť. Uvedené údaje však nemal za spôsobilé jednoznačne identifikovať priamo osobu žalobkyne. Uviedol, že v priebehu reportáže trvajúcej desať a pol minúty sa priezvisko žalobkyne v spojení s telefónnym číslom objavilo štyrikrát v rámci krátkych dvoj až troj sekundových intervalov, pričom priemerný divák by za tak krátky čas len veľmi obtiažne mohol zaregistrovať samotné priezvisko žalobkyne a nie tak ešte aj telefónne číslo. Dospel k záveru, že priemerný divák by nebol spôsobilý jednoznačne identifikovať žalobkyňu ako osobu, ktorá bola autorkou listín zaslaných za poisťovňu Groupama sťažovateľke.

14. Žalobkyňa v konaní namietala, že reportáž je skreslená a naznačuje jej pochybenie ako zamestnankyne, keďže je ako jediná identifikovateľná ako odosielateľ listov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z obsahu samotnej reportáže ani jej kontextu žiadnym spôsobom nevyplýva, že by žalobkyňa ako zamestnankyňa pri výkone práce v predmetnej poisťovni pochybila, keď z kontextu reportáže mal za zrejmé, že kritizuje postup poisťovne ako inštitúcie, ktorá prijatím peňazí od klienta po uplynutí lehoty mohla navodiť u klienta dojem, že má platne uzatvorené povinné zmluvné poistenie, čo však nebola pravda. Podotkol, že samotná poisťovňa v závere priznala, že išlo o administratívne pochybenie, v dôsledku ktorého klient mohol nadobudnúť dojem, že má platne uzavreté povinné zmluvné poistenie, za spôsobené nepríjemnosti sa poisťovňa ospravedlnila a prijala opatrenia na náhradu vecných nákladov klienta. Súd prvej inštancie zaujal názor, že ak by aj v danom prípade išlo o neoprávnenú kritiku voči predmetnej poisťovni, táto nezakladá implicitne zásah do osobnostných práv fyzických osôb, ktoré sú s touto osobou späté (v danom prípade žalobkyne). Z obsahu reportáže považoval za zrejmé, že žalovaný v reportáži žiadnym spôsobom nekritizoval postup jednotlivých zamestnancov poisťovne a aj v prípade, ak by si priemerný divák všimol priezvisko žalobkyne zverejnené v rámci krátkych niekoľkokundových intervalov, mal za nepravdepodobné, aby divák z reportáže nadobudol dojem, že v predmetnom prípade bola za konanie poisťovne zodpovedná žalobkyňa, keď navyš aj zo samotného obsahu reportáže vyplýva, že pri telefonicknej komunikácii s poisťovňou ohľadom škodovej udalosti sťažovateľka komunikovala nielen s osobou ženského pohlavia, ktorú presne neidentifikovali, ale aj s nejakým pánom (viď minútová sekvencia od 02:28). Skonštatoval, že zo strany žalovaného pri spracovaní reportáže nedošlo k podsúvaniu informácie, že vec vybavovala žalobkyňa a že práve ona by mala byť zodpovedná za prípadné pochybenie poisťovne.

15. Žalobkyňa namietala, že spôsob spracovania reportáže, ktorou mal údajne žalovaný podsúvať divákovi, že za pochybenie poisťovne je zodpovedná žalobkyňa, zasiahol do jej cti, dobrého mena, resp.

dobrej povesti a ľudskej dôstojnosti ako aj do súkromnej sféry, čo odôvodňovala potrebou hospitalizácie v priebehu svojho tehotenstva a skutočnosťou, že viacerí z celkového počtu zamestnancov poisťovne ako aj cca 20.000 poistencov, ktorých agendu spravovala, na základe tejto reportáže začali interpretovať aktivity žalobkyne v nadväznosti na negatívne aspekty spracovania reportáže, ako aj tým, že žalobkyňu o reportáži e-mailom dodatočne informovala jej známa/kolegyňa. V súvislosti s týmito námietkami súd prvej inštancie uviedol, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada a jedným zo základných predpokladov úspechu v sporovom konaní je unesenie dôkazného bremena, teda faktického preukázania tvrdených skutočností. Vyhodnotil, že v danom prípade žalobkyňa na preukázanie vyššie uvedených tvrdení nepredložila žiadny dôkaz okrem prepúšťacej správy z nemocnice zo dňa 27.03.2013, kde sa uvádza, že pacientka bola vyšetrená u svojho ambulatného gynekológa a bola jej doporučená hospitalizácia, ktorú pacientka z obavy o tehotenstvo žiada. Tvrdenia žalobkyne považoval za nepodložené a ničím nepreukázané, nakoľko predložená prepúšťacia správa síce potvrdzuje hospitalizáciu žalobkyne v čase od 18.03.2013 do 27.03.2013, avšak z predmetnej správy mal za zrejmé, že hospitalizáciu žalobkyňa sama žiadala. Naviac uvedené problémy v 9 týždni gravidity vyhodnotil v danom období tehotenstva za bežné. Mal za nepreukázané, že problémy u žalobkyne nastali práve v dôsledku zverejnenia predmetnej reportáže. Dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že by žalovaný odvysielaním predmetnej reportáže zasiahol do jej práva na ochranu osobnosti. Tiež zaujal názor, že dôkazné bremeno preukázať, že došlo k zníženiu jej dôstojnosti a vážnosti ako fyzickej osoby v spoločnosti, neunesla, keď v tomto smere neoznačila ani žiadne dôkazy spôsobilé privodiť pre ňu priaznivé súdne rozhodnutie.

16. Súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol bez toho, aby sa zaoberal nemajetkovou ujmom (v ktorej časti žalobkyňa zobrala žalobu späť) a ospravedlnením, ktoré nároky vzhľadom na vyššie uvedený záver nemal za opodstatnené.

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a contrario. Vyhodnotil, že žalovaný bol v konaní plne úspešný, nakoľko mu však v konaní žiadne trovy nevznikli, nárok na náhradu trov konania mu nepriznal.

18. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho zamietajúcej časti podala riadne a včas odvolanie žalobkyňa a žiadala ho zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu. Vytkla súdu prvej inštancie, že na vec aplikoval neaktuálny a neúčinný zákon č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, keďže žalovaný vo zverejnení jej údajov pokračuje aj počas účinnosti zákona č. 122/2013 Z.z. účinného v čase vyhlásenia rozsudku. Tiež mu vytkla, že sa procesne nevysporiadal s písomnou zmenou petitu žaloby zo dňa 16.04.2018, nakoľko sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku vyjadroval i k nároku na nemajetkovú ujmu, v ktorej časti vzala žalobu späť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak podľa nej nekorešponduje s jeho výrokom. Tiež podľa nej súd prvej inštancie nedostatočne právne posúdil, že stav porušovania ochrany jej osobnosti stále trvá, keďže relevantná reportáž i v čase vyhlásenia rozsudku je zverejnená na webe žalovaného. Vyjadrila názor, že súd prvej inštancie mal rozsudok pripravený ešte pred jeho prejednaním, a to pravdepodobne z dôvodu predchádzajúcich prietahov v konaní. Podľa nej tak prehliadol, že v čase vyhlásenia rozsudku zostali predmetom žaloby už len nároky podľa ust. § 11 a § 12 OZ a v rozsahu práva na opravu/odpoveď podľa Tlačového zákona. Namietala možnosť aplikácie internetového portálu wikipédia, navyše v jej anglickom znení, ktorá nie je oficiálnym zberačom informácií a štatistik, keď túto funkciu plní Štatistický úrad SR. Uvedený odkaz označila tiež za irelevantný, keď je na webe žalovaného stále jednoznačne a úplne stotožnená, a to ako zamestnankyňa žalovaného v pozícii referent správy poistenia, keď v relácii je stále zverejnené jej meno a priezvisko, pracovné zaradenie a podpis a uvedené údaje sú v reportáži spájané s deklarovým pochybením žalovaného. Iná C. I. u žalovaného nikdy nepracovala. Vyjadrila názor, že na zverejnení jej údajov neexistuje verejný záujem a nejdená sa o zákonnú licenciu podľa ust. § 12 ods. 2 a 3 OZ. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa nezaoberala jej vecou z hľadiska jej práva na opravu/odpoveď podľa Tlačového zákona. Z uvedeného dôvodu označila napadnutý rozsudok za neodôvodnený a tým nepreskúmateľný. Poukázala na čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR o ochrane súkromia a rodinného života a o ochrane údajov o svojej osobe, keď k obmedzeniu osobnostných práv môže dôjsť len so súhlasom dotknutej osoby, na základe zákonnej licencie alebo pri výkone iných práv alebo povinností. Mala za to, že ani použitie zákonnej licencie nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby a inému právu nemôže byť daná bezdôvodná prednosť. Podľa jej názoru zverejnenie jej osobných údajov bez jej súhlasu nenapĺňalo znaky zákonnej licencie. Tiež uviedla, že jej osoba a jej funkcia nie sú predmetom verejného záujmu, nie je štatutárnym zástupcom žalovaného, či jeho reprezentantom na verejnosti alebo vo vzťahu k médiám. V reportáži boli

k jej osobným údajom navyše bezdôvodne uvedené kritické hodnotenia postupu žalovaného. Uvedené zábery nemožno podľa nej považovať za ilustračné, nakoľko išlo o autentické zábery zobrazujúce jej údaje z korešpondencie, keď bez nich by relácia spravodajskú hodnotu nestratila. Za ilustračné zábery by považovala len všeobecné zábery na všeobecné listy bez loga a bez jej údajov. Žalovanému ako verejnoprávnenému médiu vytkla, že rozdiel medzi ilustračnými a autentickými zábermi nepozná. Vyjadrila názor, že nedošlo k zachovaniu rovnováhy v zmysle ust. § 12 ods. 3 OZ, keď obrazový snímok týkajúci sa jej osoby nebol použitý primerane a bol zverejnený v rozpore s jej oprávnenými záujmami a bez jej súhlasu. Pripomenula, že v čase vyhlásenia rozsudku nemajetková ujma nebola predmetom konania. Vo zvyšku potom zákon nerozlišuje porušenie osobnostných práv na jednu sekundu alebo desiatky sekúnd. Analogicky poukázala na právnu úpravu nariadenia GDPR premietnutú do zákona č. 18/2018 Z.z. o ochrane osobných údajov od 25.05.2018, ktorý sa podľa nej vzťahuje aj na médiá a televíznych vysielateľov, pričom uvedená norma zakazuje používanie osobných dát v rozpore so záujmami a základnými právami a slobodami dotknutej osoby. Zdôraznila, že je súkromná osoba v čase reportáže pracujúca v súkromnej spoločnosti s právom na ochranu osobnosti v plnom rozsahu a nevzťahuje sa na ňu verejný záujem. V rámci poisťovníctva je jedinou osobou s uvedenými osobnými údajmi a kolegovia ju poznajú, rovnako klienti, finanční sprostredkovatelia a obchodní partneri. Vyjadrila preto názor, že obrazový snímok s jej údajmi použitý bez jej súhlasu nebol zverejnený primerane, preto ho označila za neoprávnený zásah do jej práva na ochranu osobnosti použitý v rozpore s ust. § 8 ods. 1 Tlačového zákona a má tak právo na uverejnenie opravy alebo odpovede. Tiež žalovanému vytkla, že v reportáži zverejnil aj všetky osobné údaje sťažovateľky. Vzhľadom na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 31.01.2018, že reláciu aj tak nikto nesleduje, navrhla vykonať dôkazy k sledovanosti relácie, ktorých vykonanie mala za dôvodné aj vo vzťahu k zisteniu rozsahu zásahu do jej práva na ochranu osobnosti, keď súdu prvej inštancie vytkla nevykonanie tohto dôkazu. Konštatovala, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by diváci jej osobné údaje v relácii nevníмали a že by ich nespojili s pochybením poisťovne. V konaní doložila potvrdenie riaditeľa pobočky poisťovne z 12.06.2014, že pracovnoprávne ani inak nepochybila. Poukázala na články rôznych bulvárnych periodík a na súdne rozhodnutia, ktoré používajú šifrovanie osobných údajov, čím mala záujem poukázať na rozdiel v prístupe k zverejňovaniu informácií. Do spisu tiež založila metodické usmernenie Úradu pre ochranu osobných údajov č. 1/2013 k pojmu osobné údaje. Upozornila, že žalovaný vo zverejňovaní jej osobných údajov pokračuje na svojom webe. Vytkla súdu prvej inštancie arbitrárny postup, keď výsluch svedka podmieňoval uhradením preddavku na svedočné, hoci nebolo zrejmé, či si svedok svedočné bude uplatňovať. Namietala spôsob vedenia pojednávania dňa 31.01.2018, ktorý bol k jej osobe nedôstojný a všetky jej názory a vyjadrenia nie sú obsahom zápisnice z tohto pojednávania.

19. Na odvolanie žalobkyne sa vyjadril žalovaný písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 17.08.2018, v ktorom mal za správne použitie zákona č. 428/2012 Z.z. účinného v čase odvysielania reportáže, keď navyše citované vymedzenie osobných údajov je i v neskoršej právnej norme rovnaké. Pripomenul, že žalobkyňa sa domáhala ochrany osobnosti v súvislosti s odvysielanou reportážou v dňoch 10. a 14.03.2013 a až písomným podaním zo dňa 12.04.2018 rozšírila petit žaloby o požiadavku odstrániť z relácie sprístupnenej na webe údaje týkajúce sa jej osoby. K tejto časti petitu však neuviedla žiadne skutkové tvrdenia a neuniesla tak vo vzťahu k tejto časti nároku bremeno tvrdenia a ani bremeno dôkazu. Za neopodstatnenú označil odvoláciu námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so zmenou petitu v zmysle písomnej úpravy petitu zo dňa 16.04.2018, keď túto pripustil na pojednávaní dňa 18.04.2018, na ktorom nebola žalobkyňa prítomná. Namietal možnosť aplikácie Tlačového zákona na daný spor, keď nejde o právnu úpravu týkajúcu sa televízneho vysielania a žalobkyňa sa nedomáhala zverejnenia opravy, ale ospravedlnenia. Pripomenul, že v relevantnej reportáži neodznal žiaden údaj o pochybení žalobkyne, keď v reportáži bol zachytený oficiálny list, ktorý poslala poisťovňa sťažovateľke. Išlo o písomnosť právnickej osoby, ktorý nemal povahu písomnosti osobnej povahy. Vyjadril názor, že zo záberov nemožno spojiť žalobkyňu s týmto listom. Navrhnuté dokazovanie žalobkyňou mal za rozporné so zásadou kontradiktórnosti občianskeho súdneho konania, v ktorom žalobca je povinný uniesť dôkazné bremeno a nemá žiadať o zabezpečenie dôkazov protistranu. Ohľadom preddavku na trovy dôkazu vyjadril názor, že ide o oprávnenie súdu podľa ust. §253 ods. 1 CSP. Zdôraznil, že prietahy v súdnom konaní spôsobovala žalobkyňa svojím ospravedlňovaním sa z neúčasti na súdnych pojednávaniach, keď si navyše nezvolila žiadneho právneho zástupcu. Mala tiež zabezpečiť prítomnosť ňou navrhnutej svedkyne na pojednávaní dňa 18.04.2018, ktorého sa však bez ospravedlnenia neúčastnila. Vyjadril názor, že žalobkyňa marila plynulosť súdneho konania a preto použitie inštitútu v zmysle ust. § 253 ods. 1 CSP malo svoj racionálny význam.

20. Ďalšie písomné podania v rámci odvolacieho konania podané neboli.

21. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Predmetom posudzovaného konania bol žalobkyňou uplatnený nárok na uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa jej za žalobkyňou tvrdený zásah do jej osobnostných práv, zaplatiť jej nemajetkovú ujmu a z webstránky žalovaného odstrániť údaje týkajúce sa jej osoby. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a žalobu zároveň v celom rozsahu zamietol. Uvedené výroky čiastočne napadnutého súdneho rozhodnutia sú rozporuplné a vzájomne si odporujúce, čím súd prvej inštancie porušil právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie, keď nie je zrejmý rozsah zamietnutia žaloby žalobkyne, pričom uvedená rozporuplnosť výrokov súdneho rozhodnutia nie je vysvetlená ani v rámci jeho odôvodnenia. Napadnuté rozhodnutie vykazuje procesnú vadu spôsobujúcu nesprávnosť rozhodnutia v zamietajúcej časti.

23. V danom konaní sa žalobkyňa svojou žalobou v zmysle jej procesných úprav domáhala okrem zaplata nemajetkovej ujmy, v ktorej časti bolo konanie v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby zastavené, uloženia povinnosti ospravedlniť sa jej titulom jej nároku na ochranu osobnosti, resp. nároku na opravu a odstránenia údajov týkajúcich sa jej osoby z webstránky žalovaného. Formulovaný petit žaloby bol vzhľadom na jej tvrdenie o charaktere zásahu do jej integrity a tým hmotnoprávneho základu jej žalobou uplatneného nároku nezrozumiteľný a neurčitý, keďže okrem ustanovení na ochranu osobnosti podľa OZ odkazoval, hoci neurčito a nezrozumiteľne, aj na nároky podľa Tlačového zákona. Vykazoval teda vady, na odstránenie ktorých bol súd prvej inštancie povinný žalobkyňu kvalifikovane vyzvať postupom podľa ust. § 129 CSP (predtým § 43 OSP) za účelom ustálenia predmetu sporu. Uvedenú povinnosť súd prvej inštancie nedodrжал a rozhodol o neurčitej a nezrozumiteľnej žalobe. Zároveň s poukazom na odôvodnenie rozsudku týkajúceho sa napadnutej zamietajúcej časti svojím rozhodnutím nevyčerpал celý petit žaloby, ktorej súčasťou bol aj nárok žalobkyne na odstránenie údajov o jej osobe z webstránky žalovaného. Petitom žaloby, ktorý tvorí predmet súdneho sporu, je pritom konajúci súd viazaný a obsahom svojho rozhodnutia ho nemôže jednak prekročiť, avšak musí ho zároveň aj celý vyčerpáť. Súd prvej inštancie preto procesne pochybil, ak v rámci odôvodnenia zamietnutia žaloby neuviedol žiadne dôvody zamietnutia žaloby viažuce sa k tejto časti nároku a naopak vzhľadom na späťvzatie žaloby ohľadom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy neopodstatnene právne argumentoval k tejto časti nároku žalobkyne. V danom prípade teda ide o porušenia práva strany sporu na spravodlivý súdny proces. Odôvodnenie napadnutého rozsudku celkovo sa viažuce k zamietnutiu žaloby je pre odvolací súd i pre strany sporu nedostatočne preskúmateľné, nakoľko je vnútorne neprípustne rozporuplné a nekonzistentné.

24. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, keďže súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v realizácii procesnej vady, ktorou nesprávne rozhodol o čiastočnom zastavení súdneho konania ohľadom nároku na zaplata nemajetkovej ujmy a zároveň aj o zamietnutí žaloby v celom rozsahu, zaťažil konanie nepreskúmateľnosťou rozsahu jeho zamietajúcej výrokovej časti a uvedenú nepreskúmateľnosť neodstránil ani v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, čím stranám sporu odňal ich právo na spravodlivý súdny proces, keď nie je evidentne zrejmý rozsah, v ktorom bola žaloba zamietnutá, čo spôsobuje nemožnosť náležitého bránenia sa strán sporu v rámci odvolacieho konania. Na uvedenú procesnú vadu spôsobujúcu zrejmú nesprávnosť napadnutého súdneho rozhodnutia bol odvolací súd povinný prihliadať aj nad rámec odvolacích dôvodov vyjadrených v podanom odvolaní. Zároveň nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie spočíva v tom, že neodstránil vady samotnej žaloby pokiaľ ide vymedzenie jej petitu, v ktorom žalobkyňa nezrozumiteľne označila, že sa domáha ochrany osobnosti a zároveň aj pravdepodobne nároku na opravu podľa Tlačového zákona. Uvedený nárok podľa Tlačového zákona je nárokom samostatným oproti nároku na ochranu osobnosti a vyžaduje si rozdielny spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a právneho posúdenia veci. Uvedenú nezrozumiteľnosť petitu žaloby a tým žaloby celej postupom podľa § 43 OSP a § 129 CSP súd prvej inštancie neodstraňoval, čím opäť zaťažil konanie procesnou vadou majúcou za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku, keďže súd prvej inštancie vo veci rozhodol meritórne napriek vadám žaloby, ktorej časťou eventuálne ostal aj nárok žalobkyne podľa Tlačového zákona, pričom súd prvej inštancie opodstatnenosť žaloby z tohto právneho aspektu neposudzoval.

Napokon nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku pokiaľ ide o rozhodnutie o časti žalobou uplatneného nároku na odstránenie údajov týkajúcich sa žalobkyne z relácie zverejnenej na webstránke žalovaného taktiež zakladá porušenie práva strán sporu na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na dvojinstančnosť občianskeho súdneho konania nie je účelné, aby všetky tieto nedostatky naprával súd odvolací, keď jeho rozhodnutie by mohlo byť pre strany sporu neprípustne prekvapivé.

25. Podľa ust. § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vrátil vec v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď v ďalšom konaní bude súd prvej inštancie viazaný vyššie vysloveným právnym názorom súdu odvolacieho (§ 391 ods. 2 CSP). Povinný bude odstraňovať vady žaloby za účelom jej zrozumiteľnosti tak, aby bolo zo žaloby zrejmé, aký nárok žalobkyne má tvoriť predmet konania. Jeho úlohou bude rozhodnúť opätovne o tom, v akej časti konanie zastavuje a v akej o žalobe rozhoduje meritórne. Jednotlivé výroky svojho rozhodnutia bude povinný v rámci odôvodnenia nového rozhodnutia náležite a zrozumiteľne vysvetliť, keď v odôvodnení nového rozhodnutia vo veci bude povinný vysporiadať sa s dôvodmi rozhodnutia o všetkých žalobou uplatnených nárokoch žalobkyne v zmysle petitu žaloby (§ 391 ods. 3 CSP).

26. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).